

1877

B1 3084

ΗΛΙΘ - ΠΟΛΕΜΗ

1877.688

2m. BILO
EBE $\approx \frac{1}{5}$

*Jerusalem
Liberata*

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΟΥΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΛΣΜΑ Γ'.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΤΥΠΑΛΛΔΟΥ

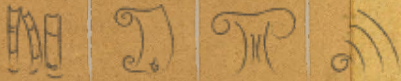
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.52.φ8.0027

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΥ ΥΠΟ Σ. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

1877

ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΑΣΜΑ Γ'

- 1 Μὲ ταῖς δροσισαῖς ἐπρόβαινε ἡ αὐγὴ χαριτωμένη
Μὲ μύρια τῆς παρὰδεισος λουλούδια στολισμένη,
"Ὅταν μὲς τὸ στρατόπεδο 'π' ἄγρυπνο ἐτοιμαζότου
Βοή καὶ ἀρμάτων ταραχὴ γύρω παντοῦ ἀπλωνότου·
Καὶ μόλις ὅλο τῆς αὐγῆς ἐφάνηκε τ' ἀστέρι
Ἡ σάλπιγγες χαρούμενες ἀντήχησαν 'ς τ' ἀέρι.
- 2 Ὁ πολεμάρχος μὲ γλυκοὺς τρόπους τοὺς ὁδηγᾷ,
Πότε τοὺς βάνει χαλινὸ πότε τοὺς ἀκλουθᾷ·
"Ἔργο πλεῖν δύσκολο, παρὰ κἀνεὶς νὰ σταματήσῃ
Τὸ κῦμα ποῦ σηκώνεται τὸ βράχο νὰ κτυπήσῃ,
"Ἡ 'ς τὸν βορεῖα ν' ἀντισταθῇ ποῦ τὰ βουνὰ κλονίζει
Καὶ τὰ καράβια σύσσωμα 'ς τὴ θάλασσα βυθίζει.
Δὲν θέλει τὴν ὀλόθερμην ὁρμὴ τους νὰ βαστάξῃ,
Ἄλλ' ἐνωμένοι νὰ προβοῦν καὶ μὲ πολέμια τάξι.
- 3 "Ἐχει καθένas τοὺς φτερά 'ς τὰ πόδια, 'ς τὴν καρδιά.
Τὸν κόπο δὲν αἰσθάνονται κ' ἐμπρὸς πετοῦν μὲ βία·
Κη' ὅταν μὲ ἀκτῖνες φλογεραῖς ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει
Καὶ τοὺς ἀγροὺς ἀνάβωντας χόρτα καὶ ἀνθοὺς ξεραίνει,
Ἴδου τὴν Ἱερουσαλὴμ ξανοίγουν ἐμπροστά τους,
Ἴδου 'ς τὴν Ἱερουσαλὴμ στρέφουν τὰ βλέμματά τους,
Τὴν χαιρετοῦν ὀλόχαροι, μὲ πόθο τὴν κυττάζουν
Καὶ μύρια στόματα μὲ μιᾶς «Ἱερουσαλὴμ» φωνάζουν.
- 4 "Ἔτσι κ' οἱ ναύταις ποῦ στερηαῖς ἀγνώριστες γυρέβουν
Καὶ μέσα 'ς ἄγρια σκοτεινὰ πέλαγα ταξιδεύουν
Παλζίδοντες μὲ τὸ βορρᾶ καὶ τὴν θαλασσοζάλη,
Ἄν ἔσφου οὗ τόπος ποῦ ζητοῦν ἀγνάντια τους προβάλλει,
Τὸν χαιρετοῦν, ὅλοι 'ς αὐτὸν μὲ τὴν καρδιὰ πετιῶνται,
Καὶ πλέον ταῖς ἐρημαῖς νυκτιαῖς, τοὺς κόπους δὲ θυμῶνται.

3 0 1 3 T A B O K A I
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ
ΥΠΟΧΡΕΩΤΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ

- 5 Ἄλλ' ἡ χαρὰ ποῦ ἔλαμψε 'ς τῶν Χριστιανῶν τὰ στήθη
Ἀγάλλ' ἀγάλλια ἐσδύστηκε κ' ἄλλο αἶσθημα ἐγεννήθη,
Ἀγάπης, φόβου, σεβασμοῦ ποῦ ταῖς καρδιαῖς νικάει·
Καὶ πλέον κἀνείς τὰ βλέμματα νὰ ὑψώσει δὲν τολμάει
Ὅπου γὰρ ἕξ ἓνας Θεὸς ἔγινε μέγα θῦμα
Κ' ἐθάφτη καὶ ὁλοζώντανος εὐγῆκε ἀπὸ τὸ μνήμα.
- 6 Στεναγμοὶ, λόγια θλιβερά καὶ παρκαπονεμένα,
Σημεῖα χαρᾶς, καὶ δέησες, καὶ δάκρυα πικραμένα
Γύρω παντοῦ σηκώνονται καὶ δυνατὰ βουίζουν,
Σὰν ὅταν μέσα 'ς τὰ κλαδιὰ οἱ ἄνεμοι σφυρίζουν,
Ἢ ὅταν βράχους κ' ἔρημαις ἀκρογιαλιαῖς κτυπάει
Ἢ θάλασσα καὶ ἀφρίζοντας βραχνόφωνα βογκάει.
- 7 Γυμνοὶ τὰ πόδια προχωροῦν ὅλοι μικροὶ μεγάλοι,
Τὰ ὀλόχρυσα στολίσματα ἔγάνουν ἀπ' τὸ κεφάλι,
Καὶ ἀπ' ταῖς καρδίαις τ' ἀνάθαρτα πάθη ποῦ ταῖς μολύνουν,
Ταῖς ἁμαρτίαις ὁμολογοῦν καὶ δάκρυα πικρὰ χύνουν·
- 8 «Τὸ χῶμα ποῦ τὸ αἶμά σου ἔβρεξε νὰ φιλήσω
Χριστέ μου καὶ με κλάυματα θερμὰ νὰ τὸ ποτίσω!
Τί στέκεις παγωμένη μου καρδιά, καὶ σεῖς τί ἀργεῖτε
Μάτια μου κακοῤῥοίζικα δύο βρύσες νὰ γενῆτε;
Συντρίψου ἀχάριστη καρδιά 'ς τὸ κρῖμα βυθισμένη,
Ἢ κλάψα ἀπαρηγόρητη κ' αἰώνια σὲ προσμένει!»
- 9 Ἄλλ' ὁ σκοπὸς ὁποῦ ψηλὰ βρισκόμενος ἐθώρει
Κ' ἐξάνοιγε ταῖς λαγκαδιαῖς τριγύρου καὶ τὰ ὄρη
Βλέπει μακριάθε φοβερὴ μαυρίλλα νὰ σιμώνη
Σὰ σύγνεφο ποῦ μέσα του φωτιαῖς καὶ λάμψες χώνει·
Ἐπειτα τ' ἄρματα θωρεῖ ὁποῦ τὸ φῶς φλογίζει,
Καὶ τέλος ἀμετροὺς πεζοὺς κ' ἄλογα ξεχωρίζει·
- 10 Κ' εὐθὺς φωνάζει: «Ἀσκόνεται πολλὴ μαυρίλλα πέρα,
Ὡ, πῶς ἀπλώνεται γοργὰ καὶ λάμπει 'ς τὸν ἀέρα!
Νὰ, μᾶς ἐπλάκωσαν ἐχθροὶ, φθάνουν. Ἐτοιμασθῆτε,
Ἀδράξετ' ὅλοι τ' ἄρματα, 'ς τοὺς τοίχους ἀναιεῖθε!»
Σέρνει βαρύτερη φωνὴ καὶ λέει. «Καιρὸς δεμένει,
Συμμαζωχθῆτε γλίγωρα, τρέξετε ἄρματα μένοι.
Νὰ ἔφθαναν ὁ κορνιακτὸς ἀπλώνει, πλησιάζει
Καὶ σὰν κατὰ χινα τρομερὴ τὸν οὐρανὸ σκεπάζει!»
- 11 Γέροι, γυναῖκες, καὶ παιδιὰ ποῦ δύναμι δὲν ἔχουν,
Γιὰ νὰ σωθοῦν ὀλότρεμοι μὲς τὰ τζαμιά τοὺς τρέχουν·

- Οἱ ἄνδρες ὅλοι τ' ἄρματα φουκτόνουν, καὶ πηγαίνουν
Πολλοὶ 'ς ταῖς πύλαις, καὶ πολλοὶ 'ς τοὺς τοίχους ἀναιετοῦν.
Ὁ βασιλεὺς ἀκούραστος τρέχει παντοῦ, θαῤῥύνει
Πολεμιστάδες καὶ ἀρχηγοὺς, ταῖς προσπαχαῖς του δίνει,
Καὶ ἀφοῦ τὰ πάντα ἐπρόβλεψε σὲ ψηλὸν πύργον ἀνέβη
Ποῦ σὲ δύο πύλεις μεταξὺ τῇ χώρᾳ προστατεύει,
Ὅθεν, 'ς τὴ μέση τοῦ στρατοῦ βρισκόμενος ἐθώρει
Ἀπὸ μακριὰ ταῖς λαγκαδιαῖς, τὰ πλάγια καὶ τὰ ὄρη.
Τὴν Ἑρμινίαν ἐκεῖ καλεῖ, τὴν εὐμορρη Ἑρμινίαν.
Ἀφοῦ τὴν Ἀντιόχεια, δικὴ της βασιλεία
Τῶν Χριστιανῶν ἐνίκησαν τ' ἄρματα, καὶ 'ς τὴ μάχῃ
Ἐχασε τὸν πατέρα της κ' ἔμεινε αὐτὴ μονάχη,
Τὴν ὀρφανοῦλα ὁ βασιλεὺς ἐπῆρε 'ς τὴν αὐλή του,
Μὲ ἀγάπη τὴν ἀνάθρεψε, τὴν εἶχε σὰν παιδί του.
- 13 Εὐγῆκε ὥσπ' ὅσο ἡ φοβερὴ Κλορίνδα ν' ἀπαντήσῃ
Τοὺς Χριστιανούς ποῦ ἐσίμωναν, τὸν πόλεμον ν' ἀρχίσῃ·
Ἐμπρὸς ἀπ' ὅλους ἔτρεχε, κ' ὁ Ἀργάντης εἰς μίαν χῶσιν
Κρυμμένος ἦτον, ἕτοιμος βοήθειαν νὰ τῆς δώσῃ.
Ἢ κόρη ἀνάθει ταῖς καρδιαῖς ὅλων ὀλόγυρά της
Μὲ γενναίους λόγους, καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀφοβὴ θωρεῖ της.
Τοὺς λέει: «Μὲ κατορθώματα ἀνήκουστης ἀνδρείας
Πρέπει νὰ θεμελιώσωμε τὴν τύχῃ τῆς Ἀσίας.»
- 14 Κ' ἐνῶ μιλεῖ, ἀγνάντια της, ὅχι μακριὰ ξανοίγει
Μεγάλον τάγμα Χριστιανῶν ποῦ εὐγῆκε 'ς τὸ κυνήγι.
Ἀπὸ τὰ πλούσια ἐγύριζε σιμωνιὰ λιθάρια
Εἰς τὸν στρατὸν γεννήματα φέρωντας καὶ κοπάδια.
Ῥίχνεται ἡ κόρη ἐπάνω τους, καὶ κατ' αὐτῆς ὀρμάει
Ὁ στρατηγὸς τοὺς, ποῦ θωρεῖ πόσον αὐτὴ τολμάει·
Γάρδος καλεῖται, φοβερὸς πολεμιστῆς ἐγίνη,
Ἀλλὰ δὲν ἔχει δύναμι ν' ἀντισταθῇ 'ς ἐκείνην,
- 15 Καὶ μετὰ τὸ πρῶτον κτύπημα κάτου ἔπεσε 'ς τὸ χῶμα
Κ' εἶδαν τὰ δύο στρατεύματα τὸ ματωμένο σῶμα.
Τὰ πλήθη τῶν ἀγαρηνῶν χαρούμενα φωνάζουν,
Γιὰτὶ καλὸ προμήνημα τῆς νίκης τὸ λογιάζουν.
Κατὰ τῶν ἄλλων ἰγνύνεται μετὰ ἄλλο ποῦ ἀφρίζει
Ἢ κόρη καὶ τὸ χέρι της ἀμετρα χέρια ἀξίζει.
Τὰ βήματά της ἀκολουθοῦν μετὰ θάρρους οἱ δικοί της
Ἐπὶ δρόμο ποῦ τοὺς ἀνοίξε τ' ἀνίκητο σπαθὶ της.

- 16 Οἱ Χριστιανοὶ τὰ λάφυρα ποῦ ἐπῆραν τῆς ἀφῆνουν
Καὶ ἀγάλη ἀγάλη τακτικὰ πισωπατοῦν καὶ κλίνουν,
Ὡστε ποῦ συμμαζώνονται ἔς ἐνὸς βουνοῦ τῇ ῥάχῃ,
Ὅπου ἡμποροῦν καλλίτερα ν' ἀντισταθοῦν ἔς τὴ μάχην.
Τότε, καθὼς ὁ κεραυνὸς πέφτει ἀπ' τὰ νέφη κάτου
Ὁ ἀνδρεῖος Ταγκρέδης ὤρμησε μ' ὅλο τὸ στράτευμά του.
- 17 Μὲ τόσο θάρρος τὸ σπαθὶ βαστάει, μὲ τόση χάρι,
Μὲ τόσην τόλμην προχωρεῖ τῶμμορφο παλληκάρι,
Ὡστε ψηλάθε ὁ βασιλιᾶς κυττώντάς τον θαυμάζει,
Ὅτ' εἶν' ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν λογιᾶζει,
Καὶ λέει τῆς κόρης π' ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴ μιλιά της,
Τόσο κτυποῦσε δυνατὰ ἔς τὸ στῆθος ἡ καρδιά της :
- 18 «Σὺ ἐγνώρισες τοὺς Χριστιανοὺς, ποῖος εἶναι, ἔπες μου, ὁ νέος
Αὐτὸς ποῦ τόσο τολμηρὸς φαίνεται καὶ γενναῖος ; »
Βαστᾷ ἡ κόρη μετὰ βιάς τὰ δάκρυα καὶ τὴ θλίψη,
Ἀλλὰ τὴ λαύρα τῆς καρδιάς δὲν ἡμπορεῖ νὰ κρύψῃ.
- 19 Μὲ λόγους μίσους προσπαθεῖ τὸ τρυφερὸ κοράσι
Ἄλλο πολὺ γλυκότερο αἶσθημα νὰ σκεπάσῃ,
Κη' « Ὅϊμένα, τί ἀποκρίνεται, καὶ πῶς νὰ μὴ γνωρίζω
Αὐτὸν ποῦ μ' ἐκατήντησε ἔς τὰ ξένα νὰ γυρίζω ;
Ποτὲ νὰ μ' εἶχε τὸν ἰδῶ καθὼς συχνὰ τὸν εἶδα
Φόνους νὰ σπέρνῃ κ' αἵματα τὴ μαύρην μου πατρίδα »
Ὡ! πόσον ἄσπλαχνα κτυπᾷ, καὶ τὴν πληγὴν ποῦ κἀνει
Οὔτε βοήθεια μαγικὴν γιὰ τρεύει, οὔτε βοτάνι.
- 20 Ὁ ἀνδρεῖος Ταγκρέδης εἶν' αὐτός. Διατί ἄλυσσωμένος
Δὲν βρίσκεται ἔς τὰ χέρια μου ἔς ἐμένα ὑποταγμένος !
Καὶ ζωντανὸν τὸν ἤθελα τοὺς πόνους νὰ ἐγδικήσω
Ποῦ μ' ἔδωσε, καὶ τῆς ψυχῆς τὴ φλόγα νὰ δροσίσω ! »
Ἐτσ' εἶπε ἀναστενάζοντας, κη' ὅποιος τὴν ἀγρυκοῦσε
Τ' ἀμφίβουλα τὰ λόγια τῆς ἀλλοιώτικα ἵνοῦσε.
- 21 Ὡστόσο τρέχει ἡ φοδερὴ Κλορίνδα ν' ἀπαντήσῃ
Τὸν νέον Ταγκρέδην πῶρχεται μ' αὐτὸν νὰ πολεμήσῃ.
Μ' ὀργὴν ἐκτύπησαν κ' οἱ δυὸ ἔς τῆς κεφαλῆς τὰ μέρη
Καὶ συντριμμένα σίδερα ἐσκόρπισαν ἔς τ' ἄσφρι.
Ἀλλ' αὐτὸς τόσο δυνατὰ ἐκτύπησε τὴν νέαν
Ὅπου μακριὰ τῆς ἔρριψε τὴν περικεφαλαία,
Κ' ἐνέρεα κυματίζοντας τὰ ὀλόχρυσα μαλλιὰ της
Ἐλαμψε ἔς τὸ στρατόπεδο σὰν ἥλιος ἡ εὐμορφιά της.

- 22 Σπιθοβολοῦν τὰ μάτια τῆς ἀπὸ θυμὸ ἀναμμένα,
Ἀλλὰ καὶ μέσα ἔς τὸ θυμὸ γλυκὰ χαριτωμένα.
« Τί συλλογιέσαι ; τί κυττᾷς ; ποῦ μὲ τὸν νοῦ γυρίζεις ;
Τ' ἀγαπημένο πρόσωπο, Ταγκρέδην, δὲν γνωρίζεις ;
Αὐτὴ εἶν' ἡ κόρη π' ἀγαπᾷς, τὴν εἶδες νὰ δροσίσῃ
Τὸ φλογισμένο μέτωπο ἔς τὴν κρυσταλένια βρύσι ». 22
- 23 Αὐτὸς, ποῦ τὴν ἀρματωσιά καὶ τὴν ζωγραφισμένην
Ἀσπίδα τότ' ἐγνώρισε, σὰν πεθαμμένος μένει.
Ὅπως καλλίτερα ἡμπορεῖ σκεπάζει τὸ κεφάλι
Καὶ ἀπάνου του μὲ τὸ σπαθὶ ῥίχνεται ἡ κόρη πάλι.
Ὁ νέος τραδιέται, στρέφεται γοργὰ καὶ ἀλλοῦ ξαμώνει
Ἄλλους τ' ἀνδρῖνιο χέρι του ῥίκεται καὶ θανατώνει,
Ἀλλὰ ξεφεύγει τὴν ὁρμὴ τῆς κόρης, ποῦ τὸν κράζει
Στὴν μάχην φοβερίζοντας, καὶ, Στάσου, τοῦ φωνάζει.
- 24 Τὸν φθάνει, ἀλλὰ τοὺς κτύπους τῆς ἐκεῖνος δὲν ψηφᾷ,
Κη' ὄχι τὴν κόψι τοῦ σπαθιοῦ, τὰ μάτια τῆς κυττάει,
Καὶ λέει : « Τ' ἄπονα χέρια τῆς ποτὲ δὲ μὲ λαθώνουν,
Τὰ κάλλη τοῦ προσώπου τῆς αὐτὰ μὲ θανατώνουν. »
- 25 Ἄν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄσπλαχνην τίποτε δὲν ἐλπίζει,
Νὰ τῆς εἰπῇ τοὺς πόθους τοῦ τέλους ἀποφασίζει.
Τῆς λέγει : « Μῖσος τρομερὸν τρέφεις γιὰ μὲ ἔς τὸ στῆθος. 25
Ἄν μὲ θωρῆς μόνον ἐχθρὸν μέσα σὲ τόσα πληθὺς
Ἐλα παράμερα λοιπὸν οἱ δυὸ νὰ κτυπηθοῦμε
Καὶ ποῖος ἀξίζει ἔς τ' ἄρματα περσότερο νὰ ἰδοῦμε ».
- 26 Τὴν πρότασί του δέχεται καὶ δὲν φροντίζ' ἡ νέαν
Ἄν τρέχῃ κίνδυνον χωρὶς τὴν περικεφαλαία
Κ' εὐθὺς κινοῦν ἡ κορασιὰ κη' ὁ νέος ὁ ἐρωτευμένος
Αὐτὴ μὲ τόλμην φοδερὴ κ' ἐκεῖνος τρομασμένος.
« Στάσου, τῆς λέγει, τὸ σπαθὶ ὡς βάλωμε ἔς τὴ θήκη
Ὡστε νὰποφασίσωμε τῆς μάχης τὴ συνθήκη. »
- 27 Ἐτσ' εἶπε κ' ἐσταμάτησε πλεόν τολμηρὸς ἐγίνη
Γιατί τὸ πάθος τὸν κεντᾷ καὶ δύναμι τοῦ δίνει.
« Ἐσὺ τὸ αἷμά μου διψᾷς, τῆς λέγει, νὰ, ἐγδικήσου
Βγάλε τούτῃ τὴν ἄχαρην καρδιάν ποῦ ναι δικὴ σου.
Ἰσοῦ τὸ θωρακὰ πετῶ, καὶ ἀκίνητος ἐμπρός σου 28
Ὀλογυμνο τὸ στῆθος μου προσφέρω ἔς τὸ θυμὸ σου ! »
Κ' ἐνῶ τὸν πόνο τῆς καρδιάς θέλει νὰ ξεθυμάνῃ
Μὲ μιᾶς ἐχθρῶν καὶ Χριστιανῶν πληθὺς μετὰ φθάνει.

- 29 Οἱ πρῶτοι ἀπὸ τοὺς δευτέρους μὲ ὁρμὴ κυνηγημένοι
Γιὰ φόβον ἢ γιὰ στρατήγημα ἔφευγαν τρομασμένοι.
Θωρῶντας ἕνας Χριστιανὸς τὰ ὀλόχρυσά μαλλιὰ της
Π' ὅλα λυτὰ ἐκυμάτιζαν εἰς τὴν ἀρματωσίᾳ της,
Ὅπισω της ἐπέρασε καὶ ἀσκόνοντας τὸ χέρι
Ἄσπλαχνα τὴν ἐκτύπησε ἔς τῆς κεφαλῆς τὰ μέρη.
Σέρνει ὁ Ταγκρέδης μιὰ φωνή, καὶ ὁρμῶντας ἐμπροστὰ του
Μὲ τὸ σπαθί του ἐπρόλαβε τὸν κύπο τοῦ θανάτου,
- 30 Ποῦ τὸ λαιμὸ τῆς ἔγγιξε ἔς τοῦ θώρακος τὸ δέμα
Καὶ τὰ ξανθὰ της τὰ μαλλιὰ ἐρδάντισε τὸ αἷμα,
Κη' ὅλα ἐκοκκίνησαν καθὼς χρυσάφι κοκκινίζει
Ὅταν τεχνίτης μὲ λαμπρὰ ρουμπίνια τὸ στολίζει.
Βλέπει τῆς κόρης τὴν πληγὴν ὁ νέος ἀνδρειωμένος
Κ' ἐπάνου ἔς τὸν σκληρόκαρδο χύνεται θυμωμένος.
- 31 Χωρὶς ὀπίσω νὰ στραφῇ ῥίχνεται τοῦτος πέρα,
Κατόπι ὁ ἄλλος, καὶ πετοῦν σὰ βέλη ἔς τὸν ἄερα.
Ἡ κόρη δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ,
Καὶ τοὺς ἰδικούς της ἔωφευγαν ἔτρεξε ν' ἀπαντήσῃ.
Δείχνει τὸ πρόσωπο, κυττᾷ, φεύγει, γυρίζει πάλι,
Ἐμπρὸς, ὀπίσω ῥίχνεται σὲ μιὰ μεριά καὶ ἔς ἄλλη!
- 32 Ἐστ' εἰς μεγάλη λαγκαδιὰ ταῦρος ἀγριωμένος
Ποῦ τρέχει ἀπ' ἀναρίθμητα σκυλιὰ κυνηγημένος,
Ἄν στρέψῃ καὶ τὰ κέρατα τοὺς δείξῃ σταματᾶίνουν
Ἄν φύγῃ τολμηρότερα κατόπι του πηγαίνουν.
Ἡ κόρη τὴν ἀσπίδα της φεύγοντας ἀναιδίζει
Καὶ τὴν γυμνὴ της κεφαλὴ ὀπίσθως σκεπάζει.
Καθὼς ὅταν ἔς τ' ἀράπικο παιγνίδι αὐτοὶ ποῦ τρέχουν
Σκεπάζονται, καὶ φεύγοντες νὰ φυλακτοῦν προσέχουν.
- 33 Ὡστόσο τοῦτοι φεύγοντες, κ' ἐκεῖνοι κυνηγῶντες
Σιμὰ ἔς τὰ τεῖχη τὰ ψηλὰ ἔφθασαν πολεμῶντες,
Ὅταν μὲ μιᾶς οἱ ἀγαρηνοὶ βαρυὰ φωνὴ σηκώνουν,
Γυρίζουν, καὶ πίσωπλατὰ τοὺς Χριστιανοὺς λαβάνουν.
Κη' ὁ Ἀργάντης καταιβαίνωντας ἀπὸ τὰ ὄρη κάτου
Προβαίνει ξάφνου ἀγνάντια τοὺς μ' ὅλο τὸ στράτευμά του,
Κ' ἐμπρὸς ἀπ' ὅλους ἔρχεται πρῶτη κυτυπὰ τοῦ δίνει
Ἄλογο καὶ πολεμιστὴν κάτου νεκροὺς ἀφίνει.
- 34 Κη' ἄλλους ἐσκότωσε πολλοὺς, ἀλλὰ ἔς τ' ἀνδρῖνιο χέρι
Συντρίφθῃ τὸ κοντάρι του κ' ἐσκόρπισε ἔς τ' ἄερα.

- Φουκτώνει τότε τὸ σπαθὶ κη' ὅπου μ' αὐτὸ ξαμώσει
Ἄπονα ῥίπτει κατὰ γῆς, λαβώνει ἂν δὲν σκοτώσῃ.
- 35 Ἡ ἀνδρεία Κλορίνδα δεύτερη δὲν ἔμεινε ἔς τὴν μάχη,
Καὶ τὸν Ἀρδέλιο ἐσκότωσε μὲ μιὰ κυτυπὰ μονάχη.
Γέρος αὐτὸς, καὶ ἀδάμαστος ἦτον ἔς τὰ γερατιά του,
Ἄλλ' οὔτ' ἡ ἀνδρεία τὸν ἔσωσε, οὔτε τὰ δυὸ παιδιὰ του.
Ὁ πρῶτός τους ὁ Ἀλεξάνδρος πολὺ βαρυὰ ἐπληγώθη,
Καὶ ὁ Πολυφέρνης μεταβιάς παλεύοντας ἐσώθη.
- 36 Ἄλλ' ὁ Ταγκρέδης ποῦ θωρεῖ ἀδύνατο νὰ φθάσῃ
Αὐτὸν ποῦ μ' ἄλογο γοργὸ τὸν εἶχε ξαπεράσει,
Κυττάζει ὀπίσω καὶ πολὺ βλέπει προχωρημένους
Τοὺς ἐδικούς του ἀπ' ἄμετρος ἐχθροὺς τριγυρισμένους.
Καὶ στρέφει εὐθὺς εἰς τὴν στιγμὴν ποῦ ἐνώθηκε μ' ἐκείνους
Τὸ τάγμα ποῦ ἔναι πάντοτε τὸ πρῶτο ἔς τοὺς κινδύνους,
- 37 Τὸ τάγμα τοῦ περὶφημου Δουδῶνη, ποῦ βραβεῖον
ἔχει παντοῦ τὸν θρίαμβον, τὸ τάγμα τῶν ἀνδρείων.
Καὶ ὁ Ῥινάλδος τολμηρὸς πολεμιστῆς, γενναῖος,
Ἀπ' ὅλους δυνατώτερος, ἀπ' ὅλους πλεόν ὠραῖος
Ἐμπρὸς ἀπ' ὅλαις ταῖς γραμμαῖς τόσο γοργὰ πετοῦσε
Ποῦ ἔς τὴν ὁρμὴν, τὸν ἄνεμο, τὴν ἀστραπὴν ἐνικνύσε.
Ἡ Ἑρμινία μόλις θωρεῖ ἔς τὴν γαλανὴν σημαίᾳ
Τ' ἀετοῦ τὰ κάτχαπρα φτερά, στρέφει ἔς τὸν βασιλεῖα
Ὅπου τὸν νέο πολεμιστὴ μὲ θαυμασμὸν κυττάζει,
Καὶ, ἀΐδου, τοῦ λέγει, ὁ ἀνίκητος ποῦ κάθε ἀνδρεῖον δαμάζει.
Ἀκόμη μέσα ἔς τὸν ἀνθὸ τῆς νεότητος καὶ ἔς τὴν χάρι
Ὁ πρῶτος εἶναι ἔς τὸ σπαθί, ὁ πρῶτος ἔς τὸ κοντάρι.
Κη' ἂν ἄλλους ἔξῃ σὰν αὐτὸν εἶχαν οἱ ἐχθροὶ μαζὶ τοὺς
Ναί, ἤθελ' εἶναι σήμερον ὅλ' ἡ Συρία ἰδική τους,
Καθὼς τὰ τόσα κη' ἄμετρα βασίλεια ποῦ κυττάζει
Ὁ ἥλιος καὶ προβαίνοντας τὰ πρωτοχαιρετάει.
Καὶ ὁ Νεῖλος ἀνωφέλευτα γι' αὐτοὺς ἤθελε κρύψει
Τὴν μυστικὴν του κεφαλὴν μὲς τ' οὐρανοῦ τὰ ὕψη.
- 39 Ῥινάλδος ὀνομάζεται, καὶ οἱ πύργοι, ἔς τὴν ὀργήν του
Πλειὸ ἀπὸ πολέμια μηχανὴν τρέμουν τὴ δύναμίν του.
Βοῦτε τώρα, κύτταξε ἔς τὸ μέρος ποῦ ἀντικρύζει
Αὐτὸν ποῦ χρυσοπράσινη ἀρματωσίᾳ στολίζει.
Εἶν' ὁ Δουδῶνης, ὁδηγεῖ τὸ τάγμα ποῦ σιμώνει,
Καὶ ἀγκαλὰ γέρος, φοβερὸ εἶν' τὸ σπαθὶ ποῦ ζώνει.

- 40 Αὐτὸς ὁ μεγάλῳσμος κατὰμαυρα ἔντυμένος
Εἶν' ὁ Γερνάνδος, Νορβηγὸς πρίγκιπας ἀνδρειωμένος,
Ἄλλ' ὑπερήφανος πολὺ, καὶ ἡ τόση ἀγερωχίᾳ
Τῶν ἔργων τῆς ἀνδρείας του μικραίνει τὴν ἀξία.
Ἐκεῖν' οἱ δύο ποῦ προχωροῦν τόσο στενὰ ἐνωμένοι
Μὲ κάτασπρα στολίσματα, καὶ κάτασπρα ἔντυμένοι,
Εἶν' ἐν' ἀνδρόγυνο πιστὸ, Ὀδοάδης καὶ Γυλδίππη·
Δύναμεις, χάρις, εὐμορφιά, τίποτε δὲν τοὺς λείπει.»
- 41 Κ' ἐνῶ ἔμιλουσαν ἔβλεπαν ἔς τοὺς τοίχους ἀποκάτου
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὰν κεραυνοὺς τοὺς κτύπους τοῦ θανάτου.
Γιατὶ ὁ Ταγκρέδης ποῦ μαζῇ μὲ τὸν Ῥινάλδο ὤρμησαν
Τὸν κύκλο τῶν Ἀγαρηνῶν ὅλο μὲ μιὰ ἐσκορήσαν,
Καὶ φθάνοντας ἐκεῖ γοργὰ τὸ τάγμα τοῦ Δουδῶνῃ
Ἐγίνε ἡ μάχη πλειὸ φρικτὴ κ' ἐπλήθαιναν οἱ φόνοι.
Κη' ὁ Ἀργάντης, ὁ ὑπερήφανος Ἀργάντης, δὲν βαστάει
Τοῦ νέου Ῥινάλδου τὴν ὁρμὴν, ποῦ κάτου τὸν πετάει·
- 42 Κη' ἀβλαβὸς ἔσως ν' ἀσκωθῇ δὲν ἤθελε ἡμπορέσει
Ἄν τοῦ Ῥινάλδου τ' ἄλογο ἔς τὴν γῆν δὲν εἶχε πέσει,
Καὶ τὸ ποδάρι πέφτοντας τοῦ ἐπλάκωσεν εἰς τρόπο
Ποῦ δὲν ἐλευθερώθηκε χωρὶς μεγάλον κόπο.
Οἱ Ἀγαρηνοὶ γιὰ νὰ σωθοῦν κατὰ τὴ χώρα τρέχουν·
Ἡ ἀνδρεία Κλορίνδα, καὶ μ' αὐτὴν ὁ Ἀργάντης, μόνον ἀντέχουν
- 43 Εἰς τὴν ὁρμὴν ποῦ ὀπίσω τοὺς ὥσῃ πλημμύρα αὐξένει
Στέκουν ἀσάλευτοι, κτυποῦν οἱ δύο μαζῇ ἐνωμένοι.
Ἄλλ' ὁ Δουδῶνης τοὺς ἐχθροὺς ποῦ φεύγουν κυνηγᾷ
Καὶ τοῦ Τιγρᾶνῃ μιὰ σπαθιὰ τόσο βαρὺ κτυπάει
Ὅπου μὲ μιᾶς τὸν ἔρριψε χωρὶς κεφάλι κάτου·
- 44 Τὸν Ἀλμαζᾶρ δὲν ὠφελεῖ ἡ πλοῦσι' ἀρματωσιά του,
Οὔτε τὸν ἄμοιρο Κορδᾶν ἡ περικεφαλαία
Ποῦ τῶζονε τὴν κεφαλὴν, τόσο λαμπρὴ καὶ ὠραία.
Ἐστὴν ῥάχη πισωκέφαλα τέτοια πληγὴ τοὺς κάνει
Ποῦ τὸ σπαθὶ ἔς τὸ πρόσωπο ἔς τὸ στήθος τοὺς ἐφάνη.
Καὶ ἀκούραστο τὸ χέρι του τοὺς κτύπους δευτερώνει,
Τὸν Ἀμουράτ, τὸν Ἀλμανζῶρ, τὸν Μεχμεμέτ σκοτώνει·
Κη' αὐτὸς ὁ Ἀργάντης δὲν ἔχει βῆμα νὰ προχωρήσῃ
Γιατὶ φοβᾶται ὀπίσω του τέτοιον ἐχθρὸν ν' ἀφήσῃ.
- 45 Αἰσθάνεται μὲς τὴν καρδιὰ φλόγα θυμοῦ ἀναμμένη,
Καὶ πότε ἐμπρὸς ἀργοπατεῖ, καὶ πότε σταματαίνει.

- Ὅταν αἰφνῆδιὰ στρέφωντας τὴν ὄψιν ἔς τὸν ἐχθρὸν του
Μ' ὁρμὴν κτυπάει καὶ τὸ σπαθὶ βυθίζει ἔς τὸ πλευρὸν του.
Ὁ στρατηγὸς τῶν Χριστιανῶν πέφτει σφαμμένος κάτου
Καὶ ἀπλώνεται ἔς τὰ μάτια του ὕπνος βαρὺς θανάτου.
- 46 Μὲ βία τ' ἀνοίγει τρεῖς φορὰς γιὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ
Τὸ γλυκὸ φῶς τοῦ ἡλίου προτοῦ τὸν κόσμον ἀφήσῃ.
Ἐστὰ χέρια ἀντιστυλώνονται ν' ἀσκήσῃ τὸ κεφάλι,
Καὶ ξαναπέφτει κατὰ γῆς χωρὶς ῥιμιὰ νὰ βγάλῃ.
Σκεπάζει μαῦρο σύγγεφο τὰ ῥιμιὰ τὰ στυμμένα,
Καὶ ἀπλώνονται τὰ μέλη του ψυχρὰ καὶ νεκρωμένα.
Τὸ ματωμένο λείψανον ὁ Ἀργάντης δὲν κυττάζει,
Φεύγει, καὶ τρέχοντας μὲ ὁρμὴν ἔς τοὺς Χριστιανοὺς φωνάζει :
- 47 «Τὸ σπαθὶ τοῦτο, στρατηγοί, ποῦ βλέπετ' ἐμπροστίαν σας
Ἐχθρὸς τὸ ἔλαβεν, λαμπρὸ δῶρο τοῦ βασιλιᾶ σας.
Πέτε του πόσο δυνατὴ ἐδείχθηκε ἡ βαφὴν του,
Πῶς τὸ μεταχειρίστηκα γιὰ νὰ χαρῇ ἡ ψυχὴ του·
- 48 Καὶ ὅτι γλίγωρα κη' αὐτὸς θέλει τὸ δοκιμάσει,
Κη' ἂν φύγῃ ἄλλοῦ, τὸ χέρι μου παντοῦ θέλει τὸν φθάσει.»
Τοῦτα τὰ λόγια ταῖς καρδιαῖς τῶν Χριστιανῶν ἀνέβουν
Κη' ὅλοι πετιῶνται ἀπάνω του ἐγδίκησι νὰ λάβουν·
Ἄλλ' αὐτὸς ἔφυγε γοργὰ, καὶ μὲ τὸ στρατεύμα του
Ὅλοι ἐνωμένοι ἐσώθησαν ἔς τοὺς τοίχους ἀποκάτου.
- 49 Ψηλάθε τότε νὰ κτυποῦν ὅλοι μὲ μιᾶς ἀρχίζον,
Σωρὸς ἡ πέτρες ῥοβολοῦν, βέλη παντοῦ σφυρίζον.
Οἱ Χριστιανοὶ τὸν κίνδυνον βλέπουν καὶ σταματαίνουν,
Οἱ ἐχθροὶ δὲ χάνουν μιὰ στιγμὴν καὶ μὲς τὴν χώρα μπαίνουν.
Ἄλλ' ὁ Ῥινάλδος ὅπου ἀργὰ τὸ πόδι του ἐδυνήθη
Νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπ' τ' ἄλογο, ἐκεῖ μ' ὁρμὴν ἐχύθη.
Τοῦ ἀνδρείου Δουδῶνῃ τὸν φονεῖ ἡθελε ν' ἀπαντήσῃ
Νὰ κάμῃ ἐγδίκησι φρικτὴν, τὸ αἷμα του νὰ χύσῃ·
Στοὺς ἐδικούς του ἐφώναζε μὲ ὁρμὴν: «Τί καρτερεῖτε;
Τοῦ στρατηγοῦ τὸν θάνατον γιατί δὲν ἐγδικεῖτε;
Δὲν ἀγρυπνεῖτε; ἐγδίκησι τὸ αἷμα του φωνάζει,
Καὶ τῆς ψυχῆς σας τὴν ὁρμὴν τοῦτος λεπτοῦς δαμάζει;
Κη' ἂν ἦτον σιδερόκτιστος ἡ κόψιν τοῦ σπαθιοῦ σας
Θα φθάσῃ σὰν τὴν ἀστραπὴν μὲς τὴν φωλιὰν τοῦ ἐχθροῦ σας.
Λοιπὸν ὁρμήσετε! » Κ' ἐμπρὸς ἀπ' ὅλους τοὺς κινᾷ,
Λιθάρια, βέλη, σίδηρα, τίποτε δὲν ψηφᾷ.

- 52 Σειδώντας μ' ὀργή τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπο σηκώνει
Τόσο ἄφοβα καὶ τολμηρὰ, ποῦ ταῖς καρδιαῖς παγώνει
Καὶ αὐτῶν ποῦ μέσ' τῇ δυνατῇ χώρᾳ κατακλεισμένοι
Τὸν φοβερὸ πολεμιστὴ κυττάζουν τρομασμένοι.
Κ' ἐνῶ αὐτὸς ἄλλους κεντᾷ καὶ ἄλλους φοβερίζει
Φθάνει ἕνας ποῦ τὸ κίνημα τ' ἀστόχαστο ἐμποδίζει.
Εἶν' ὁ Σεγέρος, τοῦ ἀρχηγοῦ πιστὸς ἀποσταλμένος
Ταῖς προσταγαῖς του νὰ ἐκτελῇ μὲ θάρρος μαθημένος.
- 53 Τὴν τόλμην τους κατηγορεῖ τοὺς λέγει: «Τραβηχθῆτε,
Τόπος, δὲν εἶναι καὶ καιρὸς ποῖοι εἰσθε νὰ δειχθῆτε.»
Μένει ὁ Ῥινάλδος σιωπηλὸς καὶ κρύβει τὸ θυμὸ του,
Ἀλλὰ τῇ λαύρᾳ τῆς ψυχῆς δείχνει τὸ πρόσωπό του.
- 54 Στρέφουν ὀπίσω οἱ Χριστιανοὶ ὅλοι μαζῇ, μὲ τᾶξι,
Καὶ δὲν τολμάει 'ς τὸ δρόμο τους κἀνεῖς νὰ τοὺς πειράξῃ.
Τὸ τάγμα τοῦ περίφημου Λουδῶν νὰ τιμήσῃ
Τὸ λείψανό του ἐκίνησε, νὰ τ' ἀποχαιρετήσῃ.
Σηκώνουν φίλοι τῆς καρδιᾶς τὸ ματωμένο σῶμα
Καὶ τ' ἀπηθάνουν σπλαχνικὰ 'ς τὸ νεκρικὸ του στρῶμα.
Ὡστόσο ἀπ' ἔρημην κορφὴ ὁ στρατηγὸς κυττάζει
Τὴν χώραν, καὶ τὴν θέσιν τῆς μὲ προσοχὴ ἐξετάζει.
- 55 Εἶναι ἡ θεία χώρα μετὰξὺ σὲ δυὸ βουνά· μεγάλο
Τὸ ἕνα καὶ ὑψηλότερο, ἀγνάντια τοῦ τῷ ἄλλο.
Μία ληχκαδιὰ ποῦ ἀπλώνεται καταμεσῆς τὴν σχίζει
Κ' ἐν' ἀπὸ τ' ἄλλο σύρριζα τὰ δυὸ βουνὰ χωρίζει.
Στὰ τρία πλευρὰ τῆς ἔξωθε δύσθετος εἶν' ὁ τόπος
Τὸ τέταρτο ἀναιθαινεται καὶ δὲν γρυκιέται ὁ κόπος.
Ἀλλ' ἕνα περιτείχισμα ὑψηλότερο φυλάει
Τὸ χαμηλότερο πλευρὸ ποῦ τὸν βορρῆα κυττάει.
- 56 Ἡ χώρα μέσ' δροσεραῖς βρύσας καὶ λίμναις ἔχει,
Καὶ εἰς μέρη διάφορα δοχὸν γιὰ τὸ νερὸ ποῦ βρέχει.
Ἀλλὰ ξερὸς ὁλόγυμος κάμπος τὴν περιζώνει
Ὅπου νερὸ δὲ φαίνεται, χόρτο δὲν ξεφυτρώνει.
Μόνον ἐκεῖθε μακριὰ ὡς ἔζη μίλια, κάπου
Λόγγος φρικτὸς, φαρμακερὸς ἀπλώνει τὰ κλαδιά του.
- 57 Ἀπ' ὅθεν τῆς γλυκιᾶς αὐγῆς ἡ ἀκτῖνες φωτοδρέχουν
Τοῦ Ἰορδάνη τὰ νερὰ εὐωδιασμένα τρέχουν.
Στὴν δύσιν ἡ ἀκρογιαλιάς τῆς μεσογείου, κατόπι
Τῆς Σκυμαρείας εἰς τὸ βορρῆα καὶ τῆς Βεθὲλ οἱ τόποι,

- Ὅπου εἶχαν εἰδῶλα χρυσᾶ, καὶ ἀπὸ τὰ νότια μέρη
Ἡ θεία Βηθλεὲμ ποῦ ἐδέχθηκε τῶν οὐρανῶν τ' ἀστέρι.
- 58 Ἐνῶ ψηλάθε ὁ στρατηγὸς τῆς χώρας ἐκυττοῦσε
Τὴν θέσιν καὶ τοὺς διάφορους πύργους, κ' ἐμελετοῦσε
Ἀπὸ ποῦ μέρος ἔπρεπε μὲ τὸν στρατὸν νὰ ὁρμήσῃ
Γιὰ νὰ ἔμπορῃ εὐκολώτερα τοὺς τοίχους νὰ κτυπήσῃ,
Ἡ Ἑρμινία τὸν ἔάνοιξε κ' εἶπε τοῦ βασιλέως:
«Εἶν' ὁ ἀρχηγὸς τῶν Χριστιανῶν ἐκεῖνος ὁ γενναῖος
Ποῦ μὲ ἔπαρσι βασιλικὴ καὶ πορφυροντυμένος
Νὰ βαστάῃ σκῆπτρο καὶ σπαθὶ φαίνεται γεννημένος.
- 59 Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἴσ' ἂν αὐτὸν κἀνένας δὲ γνωρίζῃ.
Πῶς τοὺς λαοὺς νὰ κυβερνᾷ, καὶ πῶς νὰ τοὺς ὀρίζῃ.
Πολεμιστὴς καὶ στρατηγὸς, ἡ πολέμῳ ἡ προστάζει.
Ἔνας δὲν εἶναι μετὰξὺ σὲ τόσους νὰ τοῦ μοιᾷζει.
Ὁ Ῥαῖμόνδος μοναχὸς 'ς τοῦ λόγου τὴν ἀξίαν,
Κη' ὁ ἀνδρεῖος Ῥινάλδος καὶ ὁ γνωστὸς Ταγμαδεὴς 'ς τὴν ἀνδρεία,
Ὅταν ὁρμοῦν ἀτρόμακτα 'ς τὴ μέση τῶν κινδύνων,
Ἴσως εἰς μέρος ἡμποροῦν νὰ συγχριθοῦν μ' ἐκεῖνον».
- 60 Τῆς ἀποκριθὲν ὁ βασιλεὺς: «Εἰς τὴν Γαλλίαν τὸν εἶδα
Ὅταν ὡς πρέσβυ τῆς ἐκεῖ μ' ἔστειλεν ἡ πατρίδα.
Ἦνεν κονταροκτύπημα πολέμησε μὲ χάρι,
Κ' ἦτον ἀκόμη νιούτζικο καὶ ἀγένειο παλληκαρί·
Ἀλλ' ἡ ὄψις του, τὰ ἔργα του, τὰ μάτια ποῦ ἔμιλλουσιν
Τ' ἤθελε γίνεῖ ἕναν καιρὸ, οἰμένα, ἐπρομνηνοῦσαν·
Ἀληθινὸ προμῆνυμα!» Γιὰ μιὰ στιγμὴ σιγάει,
Κλίνει τὰ μάτια, κ' ἔπειτα τὰ ὑψώνει καὶ κυττάει.
«Ποῖος εἶναι, πές μου, ὁ δεῦτερος ποῦ βρίσκειται σιμὰ του
Καὶ πορφυρένιος σὰν αὐτὸν ἔχει τὴ φορεσιὰ του;
Στὸ ἀνάστημα μικρότερος ἀλλὰ πολὺ τοῦ μοιᾷζει.»
Κ' ἡ κόρη πάντοτ' ἔτοιμη 'ς ὅτι τὴν ἐξετάζει,
«Ὁ Βελδουῖνος εἶν' αὐτὸς, τοῦ λέγει, καὶ ἀδελφὸς του
Τὸν δείχνουν πλέον τὰ ἔργα του παρὰ τὸ προσωπὸ του.
- 62 Κ' ἐκεῖνος ὁποῦ φαίνεται σὰν συμβουλαῖς νὰ δίνῃ,
Καὶ στέκει 'ς τ' ἄλλο πλάγι του μὲ τόση ἐμπιστοσύνη;
Εἶν' ὁ Ῥαῖμόνδος καὶ γι' αὐτὸν σ' εἶχα ἡμιλήσει πάλι·
Γεγοντὰς πολυμηχανὸς μὲ φρόνησι μεγάλῃ·
Καὶ δὲν ἤξεύρει ἐδῶ κἀνεῖς, ἡ Γάλλος ἡ Λατῖνος
Πολέμικ στρατηγήματα νὰ ὀρίσκῃ σὰν ἐκεῖνος.

- 63 Ὁ ἄλλος πῶχει ὀλόχρυσή τὴν περικεφαλαία
Εἶν' ὁ Γουλλιέλμος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγγλου βασιλέα.
Μαζῆ τοῦ ὁ Γέλφος σὺν αὐτὸν καὶ τοῦτος ἀνδρειωμένος,
Μεγάλος εἰς τὴν γέννησι, ἔς τὰ πλούτη ἀνδρειωμένος·
Κ' εὐκολα τὸν ἐγνώρισά μέσα σὲ τόσο πλῆθος
Ἀπὸ τοὺς ὦμους τοὺς χονδροὺς καὶ ἀπὸ τὸ μέγα στῆθος.
Ἀλλὰ μ' ἐκείνους δὲν θωρῶ τὸν Βοεμόνδο μόνον,
Αὐτὸν ὁποῦ μ' ὀρφάνεψε καὶ μ' ἄρπαξε τὸν θρόνον.»
- 64 Ἐνῷ μιλοῦν ὁ βασιλεὺς κ' ἡ κόρη ἡ πικραμένη
Ὁ στρατηγὸς ταῖς προσταγαῖς νὰ δώσῃ καταβιάσιν·
Θωρεῖ τὴν χώραν δυνατῇ, καὶ ἄπαρτη τὴν νομίζει
Ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἤψηλός βράχος τὴν τριγυρίζει,
Κη' ἀντίκρυα ἔς τὴ βορεινὴ θύρα ἔς τὸ σιάδι κάτου
Ἀπλωσε μέρος τοῦ στρατοῦ μὲ τὰ σκηνώματά του,
Κ' ἐπρόσταξ' ὅλους τοὺς λοιποὺς ἐμπρὸς νὰ προχωρήσουν
Ἔως εἰς τὸ κάστρο τ' ἀκρινὸ κ' ἐκεῖ νὰ σταματήσουν.
- 65 Ἀλλ' ὁ στρατὸς ποῦ ἔμελλε τοὺς τοίχους νὰ κτυπήσῃ
Τὸ τρίτο μόλις ἤμπορεῖ τῆς χώρας ν' ἀποκλείσῃ·
Καὶ ὁ στρατηγὸς μὴ θέλοντας ἐλεύθεροι νὰ μείνουν
Οἱ δρόμοι ἀπ' ὅθεν ἤμποροῦν βοήθεια νὰ τοὺς δίνουν,
Πολεμιστὰδες δυνατοὺς ἔς ὅλα τὰ μέρη βάνει,
Ἵτά ὄρη, ἔς τὰ περὶ χώρα καὶ κάθε διάβα πιάνει.
- 66 Προστάζει τὰ σκηνώματα γύρω νὰ περιφράξουν,
Εἰς τοὺς ἐχθροὺς προχώματα καὶ λάκκους ν' ἀντιτάξουν.
Καὶ ἀφοῦ τὰ πάντα πρόβλεψε, νὰ ξανακίδῃ τὸ σῶμα
Τοῦ ἀνδρείου Δουδῶνῃ ἐπιθυμεῖ πρὶν κατεβῇ ἔς τὸ χῶμα.
Βρίσκει τὸν ἄξιον στρατηγὸν ἔς τὴν κλίνη τοῦ θανάτου,
Κη' ἄμετρο πλῆθος Χριστιανῶν ποῦ κλαίουσιν ὀλόγυρά του.
- 67 Τὸ μέγα νεκροκρέββατο εἶχαν ἐτοιμασμένο
Οἱ ἐμπιστεμένοι φίλοι του, καὶ πλούσια στολισμένο.
Ὅταν ἐπρόβαλ' ὁ ἀρχηγὸς κρότος βαρὺς ἐγένη,
Καὶ ἔς τὸν ἀέρα ἀντήχησαν τὰ κλάυματα καὶ οἱ θρήνοι.
Ἀλλὰ ἔς τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς αὐτὸς τὴν λύπη χώνει,
Ἵτὸ ματωμένο λείψανον τὰ μάτια προσηλώνει·
Συλλογισμένος, σιωπηλὸς μένει, καὶ τέλος λέει:
«Ὁχι, δὲν πρέπει ἀνδρεία ψυχὴ ὁ κόσμος νὰ σὲ κλαίῃ·
Ἄν ἐδῶ ἐπέθανες, ἀλλοῦ ἀθάνατος θὰ γίνης
Κ' ἐδῶ ἔς τὴν γῆν τὴ δόξα σου καὶ τὸ κορμὶ σου ἀφίνεις.

- 69 Ὅσων στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ἔζησες καὶ πεθαίνεις,
Καὶ τώρα πλούσι' ἀνταμοιβὴ ἔς τὸν οὐρανὸ λαβαίνεις.
Δὲν κλαῖμ' ἐμεῖς τὴν τύχη σου, ἀλλὰ τὴν ἐδικὴ μας,
Γιατὶ μ' ἐσένα ἐχάσαμε τὴν πρώτη δύναμί μας.
Ἀλλ' ἂν αὐτὸς, ποῦ Θάνατον ὁ κόσμος ὀνομάζει
Ἐδῶ ἔς τὴν γῆν μία πρόσκαιρη βοήθεια μᾶς ἄρπάζει,
Τώρα ἤμπορεῖς οὐράνια βοήθεια νὰ μᾶς δώσῃς,
Καὶ ἔς τοῦ Θεοῦ ἔρискόμενος τὸ πλάγι νὰ μᾶς σώσῃς.
Δέξου ταῖς δέησες ταῖς θερμαῖς, τὰ δάκρυα μας λυπήσου,
Τοὺς Χριστιανούς νὰ σπλαγχτισθῇ ἔς τὸν Ὑψιστον δεήσου,
Γίνου τῆς νίκης ἄγγελος, καὶ ὅλο τὸ στράτευμά σου
Τὸν θρίαμβον ἐορτάζοντας θὰ ὑμνήσῃ τ' ὀνομά σου! »
- 70 Ὅστος ὁ νύχτα σκοτεινὴ ἔς τὴν γῆν κατέβη πάλι
Ἐγνοίεις νὰ θάψῃ καὶ καὶ μὲν ἔς τοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλη.
Ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς ποῦ ἀδύνατο νομίζει νὰ ἐπιτύχῃ
Νὰ ρίξῃ χωρὶς μηχαναῖς θεμελιωμένα τεῖχη,
Μόνος του μέσα ἔς τὴν ἐρμιὰ τῆς νύχτας ἀγρυπνᾷ,
Καὶ νὰ ἔρῃ ξύλα, καὶ ἄρματα νὰ πλάσῃ μελετάει.
- 72 Εὐγῆκε μὲ τὸ χάραγμα προτοῦ νὰ ξημερώσῃ
Τοῦ φίλου του τὸν ὕστερο χαριετισμὸ νὰ δώσῃ.
Εἶχαν ἔς τὴν ρίζα ἐνὸς βουνοῦ τὸ μνημεῖον ἐτοιμασμένο
Μὲ κυπαρίσσι εὐώδιαστο ἡπιτήδεια καμωμένο.
Μεγάλον φοινικόδενδρον γύρω τὸν τόπον ἱσκιάζει
Καὶ τὴν ταφὴν τοῦ ἀθάνατου πολεμιστῆ σκεπάζει·
Πλῆθος ἱερεῖς δακρύζοντες τὸν τάφον περιζώνουν
Καὶ δέησες ὀλόθερμας εἰς τὸν Θεὸν ὑψώνουν.
- 73 Ἐκρέμασαν ἀνάμεσα ἔς τοῦ δένδρου τὰ κλωνάρια
Σημαίας ποῦ ἐπῆρε τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἀσπίδες καὶ κοντάρια·
Μὲ τὸν ὀδικόν του θώρακα καὶ τὴν ἀρματωσιά του
Τὸν κορμὸ γύρω ἐσκέπασαν, κ' ἔγραψαν ἀποκάτου:
«Ἐδῶ κοιμᾶται ὁ φοβερός Δουδῶνης. Σταματήστε
Διαβάτες, καὶ τὸν ἐνδοξὸν πολεμιστὴ τιμῆστε».
- 74 Ὁ ἀρχιστράτηγος ἀφοῦ κατέβασαν ἔς τὸ μνημεῖον
Τὸ ματωμένο λείψανον, ἀλλοῦ στρέφει τὸ βῆμα,
Καὶ ἐμπρὸς τοῦ εὐθὺς τῶν ξυλουργῶν ὅλο τὸ σῶμα κράζει,
Νὰ φέρῃ χωρὶς κηλητὰ ἔς τὸ δάσος τὸ προστάζει,
Ἀπὸ ἐκλεκτὸ καὶ δυνατό τάγμα συνοδευμένο.
Τὸ δάσος ποῦ ναι μετὰξὺ ἔς ταῖς λαγκαδιαῖς κρυμμένο

ΙΑΚΩΒΑΤΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΑΡΡΑ

- Ἵς τοὺς Γάλλους ἐφάνέρωσεν ἕνας ἀπ' τὴν Συρία·
Ἐκεῖ νὰ κόψουν ἔδραμαν πολεμικὰ ἐργαλεῖα.
75 Ἕνας τὸν ἄλλον μὲ θερμὰ λόγια παρακινάει,
Καὶ τὸ πελέκυ ἀδιάκοπα κόβει, Ἵς τὴν γῆν πετάει.
Πέφτουν ἡ ἀθάναις βαγιαῖς, τὰ φουντωτὰ περνάρια
Οἱ πλάτανοι μὲ τὰ βαρεῖα καὶ τολμηρὰ κλωνάρια
Ἡ πεύκαις, ἡ ἀγριόφραξαις, τὸ ἔρμιο κυπαρίσσι,
Καὶ ἡ φτελιά ὅπου ποθεῖ τὸ κλῆμα ν' ἀκουμπίσῃ.
76 Ἄλλοι κτυποῦν τὴ σμιλακιά, τὸ δρῦ ἔγκρεμίζουν ἄλλοι
Ποῦ μὲ τὰ χιόνια ἐπάλαιψε καὶ τὴν ἀνεμοζάλη.
Μέσα Ἵς τοῦ κέδρου τὸν κορμὸ τ' ἀγριο πριόνι τρίξει,
Καὶ δένδρα γλυκοθώρητα κ' εὐωδιασμένα σχίζει.
Γρυκοῦν τοὺς κτύπους, τ' ἄρματα, Ἵς τὸ δάσος φωλιασμένα
Τ' ἀγρια θερία καὶ τὰ πουλιά, καὶ φεύγουν τρομασμένα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ